

PANTOFII LUI CEAUȘESCU

Misteriosul domn Ru Ru și grupul lui stăteau într-un mohorât restaurant de hotel de la poalele munților Transilvaniei. Erau acolo domnul Ru Ru, bodyguardul lui mătăhălos, fragilul său consilier financiar și cele două secretare personale atrăgătoare, luând prânzul la o masă de lângă a mea.

Un bărbat mic de statură, domnul Ru Ru era înfășurat într-o haină de blană argintie. Și-a dat-o jos, ca să scoată la iveală un costum italian croit la comandă, o cravată aurie, o eșarfă de mătase și o batistă aurie, tot de mătase. Totul părea la el imaculat. Mai târziu am aflat că avea același frizer ca Idi Amin¹.

Domnul Ru Ru părea parțial chinez și vorbea engleza cu un accent est-european – din ce puteam auzi.

Tovarășul meu de masă, Eugen, un avocat de pe lângă guvernul român, era fermecat de secretarele personale ale domnului Ru Ru.

- S-ar putea să fie modele *Playboy*, a oftat el.
- Modele *Playboy* române.
- El cine e? am spus.

---

¹ Președinte al Ugandei între 1971 și 1979, renumit pentru brutalitatea regimului său. După ce a fost înlăturat de la putere s-a refugiat în Arabia Saudită (n.tr.).

— Domnul Ru Ru, a spus Eugen, un om foarte important. Un VIP. E un afacerist milionar.

— Cu ce se ocupă?

Eugen a ridicat din umeri.

— Nu știu, a spus. Nu pui întrebări. Poate că domnul Ru Ru nici măcar nu e numele lui real. Sigur, e normal pentru oamenii de afaceri să nu-și dea numele lor adevărate.

De-acum, eu și Eugen încetaserăm să ne mai uităm unul la altul. În timp ce vorbeam, ne holbam la domnul Ru Ru și la oamenii lui.

— E un om foarte misterios, a spus Eugen. E o enigmă.

— Din ce pot auzi, am spus, cred că vorbește despre picioarele lui Ceaușescu.

— Nicolae Ceaușescu avea picioarele foarte mici, îi spunea domnul Ru Ru uneia dintre secretarele sale personale. Picioare mici ca ale mele. Îmi vin pantofii lui. A sorbit din lichior. Îmi plac pantofii lui. Pantofi foarte frumoși. Pantofi istorici. Foarte buni.

Știam de unde știe domnul Ru Ru toate astea. Chiar înaintea prânzului, l-am urmărit pe domnul Ru Ru cum s-a apropiat discret de o pereche de pantofi ai lui Ceaușescu și i-a probat.

Era noiembrie 1999. Pantofii lui Ceaușescu, la fel ca tot ceea ce a deținut împreună cu soția lui, Elena, au fost confiscați de către guvern în zilele care au urmat execuției lor, în urmă cu un deceniu. Acum pantofii erau îngrămădiți în camera alăturată, într-un lobby de lângă restaurant, împreună cu multe alte bunuri ale Ceaușeștilor.

Aceste obiecte urmau să fie scoase la licitație de către guvern. Economia României era într-o criză disperată, iar licitația era una din măsurile de criză menite să strângă fonduri. Vreo treizeci de întreprinzători din Europa și America de Nord veniseră la Sinaia, în munții Transilvaniei, în acest weekend. Stăteau la diferite mese prin restaurant, salutându-se din cap de la distanță din când în când, cu toții veniți aici în același scop, dar nimeni nu se apropia de ceilalți pentru a-i saluta.

Venisem în România pentru că mi-am imaginat că o licitație a bunurilor lui Ceaușescu era un microcosmos asemănător cu ceea ce-mi închipuiam că se desfășoară la întâlnirile Bilderberg.

Abia dacă există referințe la Bilderberg în orice istorie publicată a secolului XX. Într-adevăr, David Icke îmi spusese că stătea mereu în biblioteci căutând degeaba prin indicii cărților după mențiuni ale cuvântului. Am dat din cap, încuviințând, pentru că și eu am făcut o grămadă de cercetări deșarte prin biblioteci. Dar din când în când descopeream câte-o mențiune neînsemnată în vreun volum de memorii al unui Bilderberg timpuriu.

Tabloul pe care-l alcătuisem din aceste informații era că grupul a fost creat în 1954 de niște internaționaliști postbelici influenți, care considerau capitalismul global a fi cea mai bună cale de a împiedica apariția unor noi Hitleri. Cărțile de memorii spuneau că agenda Bilderberg era să creeze punți și să întărească legăturile dintre comunitățile politice și de afaceri din Vestul Europei și America de Nord (globalul din capitalismul global fiind, e inutil să mai precizăm, aceste două locuri).

Teza lor de bază era, se pare, că afaceriștii internaționali nu erau tulburați de sisteme nebunești de convingeri politice. Ei nu erau ideologi. De fapt, lucrul liniștitor în ce-i privește era că nu le păsa de nimic altceva în afara profiturilor.

Deci Bilderberg era locul în care noi politicieni cu inițiativă, suporteri ai pieței globale, puteau să se amestece cu internaționaliști puternici; oameni ca Jack Heinz, șeful imperiului iahniei de fasole, de exemplu, sau David Rockefeller, sau președintele firmei de electronice Philips.

Se legau astfel prietenii, se făceau contacte, și cuvintele înțelepte treceau de la internaționaliștii afirmați la tinerii politicieni. Politicienii aveau să se ridice, adesea până la poziția de președinte sau de prim-ministru (identificarea talentelor era chiar strălucită: aproape fiecare premier britanic și nord-american din 1950 încoace a participat la o întâlnire Bilderberg devreme în cariera lor). Și, odată ajunși la putere, atitudinea globalistă rațională și liberală pe care o deprinseseră la Bilderberg putea să se răsfrângă în politicile lor.

Deci dacă filosofia Bilderberg era, după cum considerau ei, a schimba naționalismul irațional în internaționalism rațional, o licitație cu obiecte ale lui Ceaușescu părea să fie visul lor în esență, la scară micro. Cine ar fi putut fi mai irațional naționalist decât Nicolae Ceaușescu? Acestea erau chiar obiectele ce-i aparținuseră unui tiran izolaționist, inclusiv șosetele și pantofii săi, vândute la o licitație (și ce e mai capitalist decât o licitație?) doritorilor din Europa și America de Nord, pentru cine știe ce scheme de făcut bani aveau ei în plan.

Acesta era un sistem de convingeri care înlocuia în totalitate un altul: pantofii lui Ceaușescu, luați chiar din picioarele lui, puși bine pentru un deceniu, scoși din depozit și puși în picioarele domnului Ru Ru.

Domnul Ru Ru, a spus Eugen, intenționa să cumpere tot ce putea, și banii nu erau o problemă, deși avea să întâmpine o competiție acerbă din partea celorlalți oameni de afaceri internaționali. Era acolo un bărbat din Düsseldorf care a spus că e interesat doar de cele zece chipie bej scoase la licitație – și nu de pălăriile de fetru ale lui Ceaușescu sau de băștile și căciulile de blană. Doar chipiile. A refuzat să divulge ce intenționa să facă cu ele, care ar putea fi schema sa cu pălării.

Apoi mai era proprietarul unui lanț de pub-uri tematice din Dublin. Călătorea prin lume, spunea el, găsind teme pentru baruri – baruri irlandeze, baruri cu Dracula, orice voia lumea. A spus că barurile cu tema Dictatorului comunist erau de mare viitor, că urmau să fie un succes la nivel internațional, așa că cumpăra obiectele lui Ceaușescu ca să decoreze aceste baruri atunci când piața avea să fie pregătită.

Dar, dintre toți cumpărătorii internaționali, domnul Ru Ru era cel mai misterios. Unii spuneau că e chirurg. Alții spuneau că se ocupă de afaceri cu petrolul. Era din Rusia sau China, sau Japonia, sau America, sau România, sau Arabia Saudită. Domnul Ru Ru era principalul subiect de conversație în acest weekend. Am vorbit despre domnul Ru Ru chiar mai mult decât am vorbit despre Nicolae Ceaușescu.

— Ia te uită! mi-a spus cumpărătorul din Dublin mai devreme, când stăteam în camera unde se puteau vedea obiectele și-l priveam pe domnul Ru Ru de la distanță. Chiar probează pantofii lui Ceaușescu.

— Face un mic dans, am spus.

— Asta-i ciudat, a spus omul din Dublin.

— Pur și simplu nu e în regulă, a spus soția lui.
Îți dă fiori.

Domnul Ru Ru și-a terminat prânzul și s-a ridicat ca să se întoarcă în camera obiectelor. Însoțitorii lui s-au ridicat și ei. Ru Ru și-a pus înapoi pe el haina de blană argintie. M-am ridicat și am mers spre ei cu intenția de a face cunoștință cu el. Bodyguardul său, observându-mă, și-a dus instinctiv mâna în interiorul hainei căutând o armă. Domnul Ru Ru și-a deschis larg brațele, aruncându-i bodyguardului o privire abia perceptibilă – al cărei sens era, am presupus, ceva de genul „Nu-l omorî. Pare OK.“

— Bună, am spus.

— Vino și îmbrățișează-mă! a strigat domnul Ru Ru, îmbrățișându-mă, învăluindu-mi fața în blana lui. Ești un bărbat foarte frumos. Ai ochi buni. Nu-i așa că are ochi frumoși?

— Desigur, a spus Gabrielle, una din secretarele lui personale.

— Da, a spus el. Ești foarte frumos și înțelept. Pot să văd asta de la o poștă.

S-a lăsat o scurtă tăcere oarecum jenată.

— Și dumneavoastră sunteți frumos și înțelept, am spus.

— Ah! a spus. Mă flatezi.

— Eu sunt Jon, am spus, întinzându-mi mâna.

— Iar eu, a spus el, sunt domnul Ru Ru.

— Pot să vă însoțesc, l-am întrebat pe domnul Ru Ru, cât timp inspectați oferta?

— Desigur, a spus. Desigur.

Am mers în încăperea alăturată.

— Ai ochi buni, a spus el. Poate vii să lucrezi pentru mine? Te plătesc dublu! Ha ha!

Acolo erau pantofii lui Ceaușescu, pălăriile și paltoanele lui, blănurile Elenei, seturile lor de șah, argintăria și cuțitele de vânătoare. Albumele lor de fotografii erau și ele acolo, laolaltă cu niște vase și statuete. Erau și picturi urâte cu Nicolae Ceaușescu stând victorios în fața unor cadavre de urși. Erau și jocuri de table și seturi de ceai prăfuite, făcute în masă, care nu fuseseră folosite niciodată – cadouri de la Yasser Arafat, Kim Il-sung și Mihail Gorbaciov.

Adevărul era că – am concluzionat împreună cu domnul Ru Ru – obiectele scoase la licitație erau de prost gust și dezamăgitoare. N-ar fi valorat mai nimic dacă nu le-ar fi aparținut Ceaușeștilor. Arăta mai mult a piață de vechituri decât ca desfășurarea de bogății nemaivăzute la care mă așteptam venind încoace dinspre București.

Existau multe povești despre extravaganta Elenei Ceaușescu și setea ei de obiecte prețioase. Cu ocazia vizitei Ceaușeștilor la Detroit, de exemplu, Elena a auzit că gazdele intenționau să-i ofere cheia orașului.

— Nu! s-a răstit ea la asistentul său. Nu este ceea ce-mi doresc. Vreau ceva din aur. Cercei. Brățări. Genul ăsta de lucruri. Asigură-te că așa vor face. Află cât cântărește.

Dar dacă aceste povești erau adevărate, bogățiile acumulate nu erau de văzut nicăieri în acest weekend.

Domnul Ru Ru și cu mine ne-am oprit în fața Lotului 32, o statueta placată cu argint făcută în fabrică, un cadou din partea pompierilor din România pentru Nicolae Ceaușescu cu ocazia împlinirii vârstei de 63 de ani. Gabrielle, secretara româncă

a domnului Ru Ru, a tradus pentru noi inscripția gravată pe ea.

Este ziua ta, o sărbătoare minunată pentru tot poporul nostru. Pompierii îți urează – ție, Constructor al Epocii de Aur în Existența Milenară a Poporului Român, Stejar Carpatin, Creator al Epocii Reînnoirii fără Precedent, Comoară de Înțelepciune și Carismă, Sursă a Luminii Noastre – cele mai călduroase și respectuoase urări de sănătate din adâncul inimilor noastre. Viață lungă și fericită spre a conduce destinul României spre viitorul de aur al umanității. Comunism!

— Doamne, am murmurat, asta chiar era o țară ciudată.

— Dictatură, a spus el, foarte rău. Capitalism – bun! Foarte bun. Uite asta! Domnul Ru Ru a arătat către o mică statueta de lemn cu un păstor. Asta a fost un cadou de la Yasser Arafat pentru Nicolae Ceaușescu. Poate o s-o cumpăr și apoi o să fie un cadou de la mine pentru tine. Și nu e o lume ciudată și minunată cea în care astfel de lucruri se pot întâmpla?

— Asta e democratizarea tiraniei, am spus. Despre asta e toată licitația. Transformarea dictaturii în capitalism.

În timp ce vorbeam cu domnul Ru Ru, bodyguardul lui stătea deoparte, împreună cu una din frumoasele secretare. Bărbatul și-a scos cuțitul cu o mișcare rapidă, ca de western, l-a răsucit cu lejeritate în jurul degetelor și l-a băgat înapoi în buzunar, spre deliciul secretarei.

— Normalizarea dictaturii, a dat din cap domnul Ru Ru. *De-aceea* cumpăr. Vii acasă la mine la cină, mâncăm cu cuțitele și furculițele lui Ceaușescu! Da? Mâncarea are un gust mai bun!

— Normalizarea dictaturii, am repetat eu.

Dar nu eram sigur de asta. Nu-mi puteam imagina cum o cină cu domnul Ru Ru, în care am mânca cu argintăria lui Ceaușescu, ar putea fi o experiență normală.

— Idi Amin, a spus domnul Ru Ru, este prietenul meu!

— Serios?

— Serios! E adevărat!

— De unde îl cunoașteți?

— E vecinul meu. Am o casă la Jeddah. Mai am una în Florida și una la București. Locuiește lângă mine la Jeddah. E nebun! a zis el râzând. E nebun, dar e *istorie*. Ultima dată când l-am văzut pe Idi Amin era într-o frizerie. Am intrat. Era pe scaun. Când m-a văzut, a sărit de pe scaun! A fugit până la mine. Încă mai avea prosoapele pe el. Și m-a îmbrățișat strâns! E prietenul meu, serios! A devenit atât de gras, încât nu-l mai pot îmbrățișa. Nu-l pot cuprinde cu brațele. E gras acum, dar foarte sărac. Nu are nimic.

— Am citit că Idi Amin mănâncă douăzeci de portocale pe zi pentru că crede că asta-i va vindeca impotența, am spus. Și că porecla lui a devenit colonelul Jaffa.

— Nu știu dacă asta e adevărat, a spus domnul Ru Ru. Poate că data viitoare când îl văd o să-i spun să-mi arate penisul! Ha ha! Micuțul lui cârnăcior fleșcăit!

— Ce fel de conversații aveți cu el? am întrebat.

— Odată, a spus, a venit spre mine și era înconjurat de mai mulți tipi masivi. Eu sunt mic, așa că nu-mi plac oamenii masivi.

— Nici lui Ceaușescu nu-i plăceau oamenii mari, am spus.

— Asta-i adevărat, a spus domnul Ru Ru.

— În fine, am spus, continuați.

— Deci, chiar lângă Idi Amin stătea o femeie foarte frumoasă, a spus Ru Ru. Idi a spus: „Îți place de doamna asta?“ Ce să-i spun? Trebuie să-i fac pe plac. Dacă spun da, e oare jignit? Dacă spun nu, e oare jignit? Așa că nu spun nimic. Ce-a făcut după aceea a fost să-i deschidă rochia. Era dezbrăcată pe dedesubt. Complet dezbrăcată. Amin a spus: „*Nu-ți place corpul ăsta?*“ Așa a fost. Chiar așa a fost.

— Și l-ați întâlnit vreodată pe Nicolae Ceaușescu? am întrebat.

— Șșșt! a spus domnul Ru Ru tăios.

S-a uitat în jur.

— De multe ori, a șoptit. Dar nu spune la nimeni. Te rog. Oamenilor de-aici nu le place de Ceaușescu. Dacă ar ști că l-am cunoscut, nu *mă* vor plăcea!

Nicolae Ceaușescu avea un palat de vară puțin mai sus de hotel. Gărzi înarmate încă mai patrulau pe-acolo, și numai VIP-urile puteau să se apropie de el. Nimic nu s-a schimbat în această privință. Acei puțini oameni cărora li s-a permis să facă un tur au spus că e cea mai luxoasă casă privată pe care au văzut-o vreodată. Domnul Ru Ru – care n-o văzuse încă – mi-a spus că intenționa s-o cumpere.

— Ce veți face cu ea? am întrebat.

— Un hotel! a spus. Un hotel Ceaușescu. Cu oameni care să doarmă chiar în patul lui Ceaușescu. Uau! Închipuie-ți. Ce vor visa ei când vor dormi în patul lui Ceaușescu?

S-a lăsat o tăcere.

— Ce vor visa ei? am întrebat.

— O vor visa pe Elena! a spus domnul Ru Ru.
Ha ha!

— De-aceea cumpărați obiectele la licitație? am spus. Ca să decorați hotelul Ceaușescu?

— Ești foarte înțelept, a spus domnul Ru Ru.
Foarte perspicace. Ai dreptate.

— Credeți că există turiști care ar fi dispuși să plătească să doarmă în patul lui Ceaușescu? am întrebat.

— Bineînțeles, a spus.

— Sunteți prieten cu Idi Amin și ați fost prieten cu Nicolae Ceaușescu, am spus. Păreți să aveți un număr disproporționat de mare de prieteni dictatori, dacă îmi permiteți să vă spun.

— Sunt prieten și cu Kim Il-Sung, a spus. Ha ha! Oamenii aceștia sunt *istorie*. Nu contează dacă sunt o istorie bună sau rea. Eu unul nu sunt istorie. Așa că mă împrietenesc cu oameni care sunt.

A doua zi dimineața, la ora 8, telefonul din camera mea a sunat. Era Eugen, avocatul de pe lângă guvernul României.

— Îmbracă-te repede, a spus el. Domnul Ru Ru vizitează palatul lui Ceaușescu. Are o permisiune specială VIP și ești invitat și tu.

Grupul era alcătuit din domnul Ru Ru, anturajul lui, Eugen și cu mine. Am urcat dealul către o cabină de pază ascunsă între copaci. I-am lăsat pașapoartele tânărului paznic înarmat și am mers mai departe, trecând de iazuri, fântâni și flori de iarnă, spre intrarea străjuită de stejari aliniați a reședinței de vară a lui Ceaușescu.

Am inspectat puțin locul. Piscina interioară era decorată cu mozaicuri complexe cu scene de vânătoare de urși. Erau vitralii și coloane ornate cu frunze aurite. Apa încă era încălzită. Cinematograful privat avea vreo douăsprezece fotolii și cortine aurite cusute manual, care ascundeau ecranul între vizionări. Era și un complex spa, cu mese de masaj și camere de tratament hidroterapeutic și o sală de gimnastică. Vasta sală de conferințe, din marmură, suficient de mare cât să adăpostească o mie de oameni, era locul în care Ceaușescu l-a primit pe Gerald Ford. Era și o sală de bal și o a doua sală de bal. Balconul din marmură, mare cât casele altora, dădea spre un parc englezesc cu lacuri și statui.

În tururile ghidate obișnuite din reședințele luxoase, vizitatorii sunt ținuti departe de toalete. Când poți să vezi toaleta impunătoare a unei case impunătoare? Dar noi am văzut toaleta lui Ceaușescu. Era verde-onix. Baia era uriașă. Prosoape proaspăt spălate încă mai atârnavă de suportul lor. Domnul Ru Ru a pipăit cu degetele țesătura prosoapelor.

Totul era imaculat, neschimbat, un fel de *Marie Celeste*, ca și cum Ceaușeștii tocmai ar fi ieșit puțin și s-ar fi putut întoarce în orice moment, furioși să descopere o grămadă de necunoscuți umblând prin casa lor și atingând totul. Echipe de curățătorie încă o curățau zi de zi.

Elena Ceaușescu obișnuia să strecoare agrafe sub covoare și prin colțuri pentru a monitoriza strășnicia cu care servitorii curățau casa. Era fără de pată astăzi, ca și cum fantoma ei încă ar fi bântuit locul.

Domnul Ru Ru a rămas tăcut în cea mai mare parte a turului. A bătut cu degetul în vase și ele au rezonat pentru o vreme. A mângâiat picturi

impresioniste. A scos mici sunete de admirație. Fiecare cameră provoca un nou sunet de aprobare din partea celor care nu erau români, și sunete de indignare de la ceilalți – care au fost obligați să îndure decenii de neajunsuri sub regimul proprietarului acestui loc ridicol. Cu cheltuieli enorme, cuplul Ceaușeștilor i-a adăugat palatului o aripă de cincisprezece camere, un complex de birouri și dormitoare, care n-a fost locuit niciodată pentru că Elenei nu-i plăcea mirosul de vopsea.

— Nu mă plâng acum, a murmurat Eugen, în timp ce testam apa caldă din piscina interioară. Dar era o vreme, în timpul iernilor, când nu era căldură și trebuia să dorm cu paltonul și bocancii pe mine. Asta era cel mai rău. Ba nu. Era ceva și mai rău de-atât. Frica de a vorbi cu prietenii. Mi-era teamă să vorbesc și cu prietenii mei. Oare aveau să mă denunțe? Era nebunesc.

Eugen s-a oprit, după care a adăugat:

— Și eu am participat la Revoluția din 1989.

— Nu pot să înțeleg, am zis, cum a putut Ceaușescu să se autoiluzioneze că totul era în regulă. Cum a putut să devină orb față de ce se întâmpla afară? Nu s-a uitat oare niciodată prin jurul casei gândindu-se „Toate astea sunt o nebunie“?

— Nu putea să vadă afară, a spus Eugen. Când se afla în rezidența lui, oamenii lui închideau toate drumurile, orice drum care putea fi văzut de la ferestrele lui. Vedea numai copaci.

Eugen s-a uitat prin geamul cu vitralii care dădea spre sera de marmură de lângă piscină.

— România, a spus Eugen, a fost douăzeci de milioane de oameni trăind în imaginația unui nebun.

— Ah! a spus domnul Ru Ru, dând un colț. Iată-l! Dormitorul lui Ceaușescu!

S-a așezat pe pat și a testat arcurile. A chicotit.

— Nicolae și Elena erau dezbrăcați aici, a spus el. Hmm? Erau dezbrăcați aici!

A apucat-o de talie pe una dintre secretarele lui și a încercat s-o tragă în pat. Ea a râs și s-a smucit din prinsoare.

Domnul Ru Ru s-a întors spre mine și m-a fixat cu privirea.

— Erau dezbrăcați aici, a spus el, iar cuvintele lui erau încărcate de semnificație, deși nu eram sigur cum să le interpretez. Erau dezbrăcați.

Deși domnul Ru Ru a fost de acord că obiectele scoase la licitație erau de proastă calitate și neinteresante din punct de vedere istoric, asta nu l-a oprit să cumpere aproape totul. A plătit prețuri extravagante. Domnul Ru Ru nu era un nebun, dar părea să-și cheltuiască banii în mod nebunesc. A cumpărat tapițerii și pantofi și șosete și eșarfe și cravate și sculpturi mici.

Din când în când ceilalți antreprenori, enervați și resemnați cu eșecul, supralicitau doar ca să aibă o ocupație. Dar nu părea să conteze. Ru Ru râdea doar, ridica din umeri și continua să liciteze. Uneori bodyguardul lui, consilierul lui financiar sau cele două secretare personale aruncau priviri în jur spre ceilalți participanți și chicoteau voios văzând cum domnul Ru Ru mai câștigă încă un lot.

Domnul Ru Ru a cumpărat picturile și fotografiile cu Ceaușescu stând victorios în fața trupurilor îngrămădite de urși morți. Aceste picturi erau butaforie. Lui Ceaușescu îi plăcea să împuște urși,

dar oamenii lui obișnuiau să-i drogheze mai întâi ca să-i facă mai înceți și mai ușor de împușcat. Ba uneori Ceaușescu se fotografia lângă urși care fuseseră împușcați de altcineva.

Mai târziu în acea seară, guvernul a organizat un banchet pentru oaspeții săi de onoare la o cabină de vânatoare din apropiere. Erau acolo câțiva jurnaliști locali, care relatau despre licitație pentru o mulțime de ziare și reviste românești. Eugen s-a ridicat și a anunțat că guvernul urma să acorde un premiu în bani – echivalentul românesc a 400 de dolari – jurnalistului care va scrie cel mai frumos articol. Jurnaliștii au aplaudat recunoscători și afabili – 400 de dolari erau, pentru unii dintre ei, șase luni de salariu.

Apoi Eugen a închinat pentru participanții la licitație; ne-am ridicat paharele, *salut*, printre urșii împăiați și trioul de viori care cânta într-un colț, cu zăpada așternută afară.

— Sunteți niște oameni minunați, a spus Eugen, vă doresc viață lungă și fericită, și perspective excelente de afaceri. *Multă bucurie!*

— *Salut!*

Apoi domnul Ru Ru a bătut cu furculița în masă. S-a ridicat. În încăpere s-a lăsat tăcerea.

— Voi răspunde cuvintelor dumneavoastră frumoase, a anunțat el, în numele tuturor participanților la licitație.

Proprietarul de pub-uri din Dublin, care stătea în stânga mea, a chicotit pe înfundate.

— Iubesc România, a spus domnul Ru Ru, din toată inima și din tot sufletul. Vin aici cu inima deschisă, cu mintea deschisă și cu buzunarul deschis! Ha ha!

Ceilalți oameni de afaceri și-au dat ochii peste cap în mod sardonice și au mormăit în cocktailurile lor.

— Ați rostit niște cuvinte minunate, a răspuns Eugen. Respectăm în mod special buzunarul dumneavoastră deschis! Ha ha!

— Iubesc România, a spus domnul Ru Ru. Femeile voastre sunt frumoase. Da? Ha ha. Sunteți un popor mândru și înțelept. Sper să-l întâlnesc pe președintele vostru, ca să-i pot spune despre iubirea mea pentru România. Dar sunt dezamăgit de obiectele scoase la licitație astăzi. Sunt foarte... *normale*. Dar le-am cumpărat pe toate. De ce? Pentru că vreau ca toată lumea să fie fericită!

Domnul Ru Ru și-a întins mâinile, ca pentru a îmbrățișa întreaga adunare.

— Nicolae a iubit-o doar pe Elena... a anunțat el. Dar Ru Ru iubește *toată* România!

S-a lăsat o tăcere uluită. Această ultimă afirmație pompoasă persista încă inconfortabil în aer. Eugen a mijit ochii. Nu încăpea nici o îndoială. Domnul Ru Ru mersese prea departe într-o manieră dramatică și nepotrivită. Domnul Ru Ru s-a clătinat pentru o scurtă clipă. S-a redresat. Și-a retras brațele întinse.

— Care-i problema? a spus.